

ЧАСТЕН СЕДМИЧНИК

Год. II • Брой 2 • 10 януари 1991 г. • Цена 77 ст.

В интервю пред "Репортер 7" г-н С. Паси нарече Координационния съвет на СДС в сегашния му вид "не дотам полезен анахронизъм". Новият председател на КС г-н Филип Димитров обясни тази квалификация като проява на чувство за хумор. Твърде елегантно обяснение...

СДС: Коварното единство

Политически мемоар от СОЛОМОН ПАСИ

Господин Филип Димитров, мой уважаван приятел, е доста прав: чувството за хумор е единствената гледна точка, от която Координационният съвет и онова, което той нарича своя стратегия, изглеждат съвсем сериозно. СДС беше заченат и се разви като организация с една идеална цел: демонтаж на комунизма и отстраняване на БКП от властта. Това е очевидно благородна и възвишена цел, но не може да бъде несменяема платформа на политически съюз. Още повече, че тя естествено консолидира около себе си една силно нехомогенна и много други отношения коалиция. Днес, когато въпросната идеална цел е 3/4 постигната, тази обединяваща платформа е 3/4 изразходена. А нейният съдържащ ефект върху противоречията, произтичащи от нехомогенността на съюза, е сведен до минимум. На тези противоречия, в преобладаването на които СДС се разви като мощна политическа сила, си струва да се посветят няколко думи.

ПЪРВОТО И НАЙ-СЪЩЕСТВЕНО ПРОТИВОРЕЧИЕ идва от различните отговорности, които са носили различните организации – членки на СДС. Една е отговорността на партия с 40 хиляди привърженици, а друга – на някоя 40-членна организация-фантом. Една е отговорността на партия с 30 депутати и 3-ма ми-

нистри, а съвсем друга – на организация, която няма никакво намерение да влиза в парламент и има садистичното желание да съсипе всяко правителство.

А различните отговорности определят и различно поведение. Така е по цял свят: едно е поведението на непарламентарните сили, друго – на онези, които внасят законите (поне защото трябва повече да ги спазват), и съвсем трето – на пряко ангажираните в изпълнителната власт. Различните и дори противоположни поведения на различните организации в СДС отхвърлят възможността за трайно общо поведение на съюза. Към това се добавя и закономерният отказ от дисциплина, който е най-естествената реакция срещу противостествената конституция на СДС, която приравнява всички организации-членки: всяка с един глас в КС. (Тоест, дисциплината прави вероятен абсурда, при който 7 организации с общо 700 членове биха диктували съдбата на страната, при това от името на други 6 организации с поне 600 000 привърженици.)

Така се конструира и главното проже на СДС – неговата абсолютна непредсказуемост, която действа като перпендикулярен газ върху БСП. Социалистите ежесекундно се съгласяват пред действията на опозицията, така, както впрочем и самата опозиция.

на стр. 6

СДС: Коварното едичество

От стр. 1

Като се почне с непознатото споразумение за ненасилство през Атомто и се свърши с така жалената омазка на 2-н Луканов, която ни вървява в така нежаканото коалиционно правителство на 2-н Попов, СДС прерабава забидно после-воватане непоследователност.

Но това едга ли е неоспа-тук, а по-скоро Броден артис-тизам, болушим за полити-чески сили, зачоната под шаст-луда абеада.

ВТОРОТО ПРОТИВОРЕЧИЕ е чисто идеологическо. Леви-цата амакура към нозо прет за-предяоние на баазата, а рес-ният център предидачата ин-тересите и базоданството на индивидга прег спремажа към колективно шестие. Това е обнжк по същество и усло-виега за развитието му са порбиха едга с началото на съ-ществаната законодателна дейност на парламента: единс-тви Закона за зекмата, а утро-ри при Закона за събстваността и ганчното законодателство.

анокалитично развитие про-ва на този конфликт в заво-жена в пднатата несъзвмест-ност между републиканския полувласт/на Левите и никои от старите/ и аристокра-тичния полувласт/на десните и повечето от младите/ Ма-кар и в зародуша си сега, този конфликт може да разцепи съ-юза утро по-шумно, отколко-то борбата за мангалит го

пропуке зчера.

ТРЕТОТО ПРОТИВОРЕЧИЕ Е ЦИВ СИНДРОМ, който ма-кар и га се спредеа по гене-тично-възрастови критерии, напано резонира с идеоло-гически конфликт и само го усилва. Тук попада контрас-тът между поколенията: меж-ду младото гисидентство и нестаряващата опозиция на некога репресраните. Тук е и гисорициналитата към бидши-те комунисти от страна на онези с гребитено откъм ко-мунизъм минаво. Тук попада и противоборбата между центъра в столицата и ма-сите по места.

Този противборчия правят успойчивостта и равновесе-

то в съюза съвсем крекки. Но, тук фатанно се намесеа кул-туриванит с гисидентитата мизогнед, типичен за кидична-га демократия, който погвеа успойчивото равновесие с демократичното едичество.

Единството – този ко-варен и непоситим мираж, притегаящ последните и изе-мукляци силите на опозицията, обощава га спане и нейното

Ватрораво.

Недогредитат спремеж към едичеството, комбичуран с неговата камесорична не-поситимост, такава съюза към консолвация около от-гавна изчерпаната рождена палатформа и към нейното мумифициране пог формата на култивил лозунга. Те са лощи, а Ние – добри. Именно той спада дошокачестван замеситилов, на бленубането едичество. Пог напора на из-ключителната подлтическа биполаризация, този лозунг естосително се саморазпада го: само ние и бещки ние сме добри, и накрая: коймо не а с нас, е лощ и е противив нас.

Така прака-лска спузание го

болшевиштия от класически виг, първите жертви на коя-то вече са взети: криптиката и инаксонителото. Дори бозао промиситане на официоза на СДС показва, че криптиката към органа, продай иди – не дай Божки – аидери на съюза са ескажочително неканано четп-бо и дори нещо повече – че се-риозни подомики между аиде-рите също съвсем не се моно-рират. Политиката "първо

силомтено га разоблачим Тах – лощите, а после слев побегате ще гооправим и нас си – добрите" е, разбира се, неоптеничим априбут на болшевика. Тя пребръща своя субект в едически угон и мит.

Подобни противборчия, и съвсем не по-слаби, се ширят и в ръководството на БСП. Но за разлика от СДС, който има още път га бие, БСП отгавна е спузана, че и подми-нава кулминационната точка на болшевишцията и отпук за нея има само връщане назад по тази пътека, го едентуа-ната ѝ среща с опозицията, което го изразяване на ни-гата на болшевиштам. При тази скорония среща демократичното едичество на всяка ом гвемте сили, което гър-жу груката повече на нож, отколкото нащрек, ще а из-чепано спомлващия си поменция. А противборчията върпре в СДС и върпре в БСП отгавна ще са засенчили кон-фликтитите между тях.

И товага добрият цар ще гоубе, за га упреждава с мър-вост.